

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-418/2023-36

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola po sucu Heleni Božović Sladaković u pravnoj stvari tužitelja Tihomira Bajte iz Pule, Splitska ulica 12, OIB 42588906826 kojega zastupa punomoćnik Josip Valić, odvjetnik iz Pule protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 kojega zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Knezović & Partneri j.t.d., odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne rasprave zaključene dana 31. kolovoza 2026. održane u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 9. listopada 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I Prihvaća se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"Utvrđuju se ništetnim odredbe o nepoštenom ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka sadržane u Ugovoru o kreditu broj 174/2003 kojeg su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 09.07.2003. god. a kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarskog franka, i to u odredbi čl.2. koja glasi:

« ... prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita. »,

u odredbi čl.3.II. koja glasi:

« obračunatim po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za devize na dan dospijeca. »

u odredbi čl.3.V. koja glasi:

« ... prema prodajnom tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan uplate... »

pa stoga navedene odredbe ugovora ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana."

II Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 1.232,03 EUR, po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, zajedno sa zateznim kamatama, a koje kamate teku:

na iznos od 0,26 EUR počev od 08.08.2003. godine do isplate;

na iznos od 0,16 EUR počev od 03.09.2003. godine do isplate;

na iznos od 1,20 EUR počev od 06.10.2003. godine do isplate;

na iznos od 0,84 EUR počev od 07.11.2003. godine do isplate;
na iznos od 1,80 EUR počev od 04.12.2003. godine do isplate;
na iznos od 1,01 EUR počev od 05.01.2004. godine do isplate;
na iznos od 1,17 EUR počev od 04.02.2004. godine do isplate;
na iznos od 0,42 EUR počev od 03.06.2004. godine do isplate;
na iznos od 0,31 EUR počev od 08.11.2004. godine do isplate;
na iznos od 0,98 EUR počev od 07.12.2004. godine do isplate;
na iznos od 3,22 EUR počev od 07.01.2005. godine do isplate;
na iznos od 2,52 EUR počev od 08.02.2005. godine do isplate;
na iznos od 0,76 EUR počev od 09.03.2005. godine do isplate;
na iznos od 0,53 EUR počev od 08.04.2005. godine do isplate;
na iznos od 0,35 EUR počev od 05.11.2008. godine do isplate;
na iznos od 2,98 EUR počev od 07.01.2009. godine do isplate;
na iznos od 2,44 EUR počev od 06.02.2009. godine do isplate;
na iznos od 2,59 EUR počev od 02.03.2009. godine do isplate;
na iznos od 1,69 EUR počev od 03.04.2009. godine do isplate;
na iznos od 1,65 EUR počev od 05.05.2009. godine do isplate;
na iznos od 0,09 EUR počev od 03.06.2009. godine do isplate;
na iznos od 0,33 EUR počev od 02.12.2009. godine do isplate;
na iznos od 1,30 EUR počev od 05.01.2010. godine do isplate;
na iznos od 2,65 EUR počev od 04.02.2010. godine do isplate;
na iznos od 2,11 EUR počev od 05.03.2001. godine do isplate;
na iznos od 4,17 EUR počev od 06.04.2010. godine do isplate;
na iznos od 3,23 EUR počev od 05.05.2010. godine do isplate;
na iznos od 3,93 EUR počev od 07.06.2010. godine do isplate;
na iznos od 8,77 EUR počev od 05.07.2010. godine do isplate;
na iznos od 8,01 EUR počev od 06.08.2010. godine do isplate;
na iznos od 11,23 EUR počev od 06.09.2010. godine do isplate;
na iznos od 9,79 EUR počev od 05.10.2010. godine do isplate;
na iznos od 8,33 EUR počev od 05.11.2010. godine do isplate;
na iznos od 11,72 EUR počev od 06.12.2010. godine do isplate;
na iznos od 16,92 EUR počev od 05.01.2011. godine do isplate;
na iznos od 13,51 EUR počev od 05.02.2011. godine do isplate;
na iznos od 13,39 EUR počev od 07.03.2011. godine do isplate;
na iznos od 13,30 EUR počev od 07.04.2011. godine do isplate;
na iznos od 13,14 EUR počev od 07.05.2011. godine do isplate;
na iznos od 20,02 EUR počev od 07.06.2011. godine do isplate;
na iznos od 19,98 EUR počev od 07.07.2011. godine do isplate;
na iznos od 26,03 EUR počev od 08.08.2011. godine do isplate;
na iznos od 23,26 EUR počev od 07.09.2011. godine do isplate;
na iznos od 19,58 EUR počev od 07.10.2011. godine do isplate;
na iznos od 19,91 EUR počev od 07.11.2011. godine do isplate;
na iznos od 19,05 EUR počev od 07.12.2011. godine do isplate;
na iznos od 21,12 EUR počev od 07.01.2012. godine do isplate;
na iznos od 22,38 EUR počev od 07.02.2012. godine do isplate;
na iznos od 21,09 EUR počev od 07.03.2012. godine do isplate;
na iznos od 21,68 EUR počev od 07.04.2012. godine do isplate;
na iznos od 21,55 EUR počev od 07.05.2012. godine do isplate;
na iznos od 22,67 EUR počev od 08.06.2012. godine do isplate;
na iznos od 21,28 EUR počev od 07.07.2012. godine do isplate;

na iznos od 22,17 EUR počev od 07.08.2012. godine do isplate;
na iznos od 21,66 EUR počev od 07.09.2012. godine do isplate;
na iznos od 19,92 EUR počev od 09.10.2012. godine do isplate;
na iznos od 21,75 EUR počev od 07.11.2012. godine do isplate;
na iznos od 21,59 EUR počev od 07.12.2012. godine do isplate;
na iznos od 21,90 EUR počev od 07.01.2013. godine do isplate;
na iznos od 19,70 EUR počev od 07.02.2013. godine do isplate;
na iznos od 19,48 EUR počev od 07.03.2013. godine do isplate;
na iznos od 21,73 EUR počev od 08.04.2013. godine do isplate;
na iznos od 20,32 EUR počev od 07.05.2013. godine do isplate;
na iznos od 18,72 EUR počev od 07.06.2013. godine do isplate;
na iznos od 18,06 EUR počev od 08.07.2013. godine do isplate;
na iznos od 19,22 EUR počev od 07.08.2013. godine do isplate;
na iznos od 20,12 EUR počev od 07.09.2013. godine do isplate;
na iznos od 20,68 EUR počev od 07.10.2013. godine do isplate;
na iznos od 20,72 EUR počev od 07.11.2013. godine do isplate;
na iznos od 20,50 EUR počev od 07.12.2013. godine do isplate;
na iznos od 21,69 EUR počev od 07.01.2014. godine do isplate;
na iznos od 22,01 EUR počev od 07.02.2014. godine do isplate;
na iznos od 20,50 EUR počev od 07.03.2014. godine do isplate;
na iznos od 22,47 EUR počev od 07.04.2014. godine do isplate;
na iznos od 21,02 EUR počev od 07.05.2014. godine do isplate;
na iznos od 21,48 EUR počev od 07.06.2014. godine do isplate;
na iznos od 20,89 EUR počev od 07.07.2014. godine do isplate;
na iznos od 22,44 EUR počev od 07.08.2014. godine do isplate;
na iznos od 23,15 EUR počev od 08.09.2014. godine do isplate;
na iznos od 22,26 EUR počev od 07.10.2014. godine do isplate;
na iznos od 23,62 EUR počev od 07.11.2014. godine do isplate;
na iznos od 23,27 EUR počev od 08.12.2014. godine do isplate;
na iznos od 23,80 EUR počev od 07.01.2015. godine do isplate;
na iznos od 23,87 EUR počev od 07.02.2015. godine do isplate;
na iznos od 18,48 EUR počev od 07.03.2015. godine do isplate;
na iznos od 20,46 EUR počev od 07.04.2015. godine do isplate;
na iznos od 19,80 EUR počev od 11.05.2015. godine do isplate;
na iznos od 10,23 EUR počev od 08.06.2015. godine do isplate;
na iznos od 9,90 EUR počev od 07.07.2015. godine do isplate;
na iznos od 10,23 EUR počev od 07.08.2015. godine do isplate;
na iznos od 9,82 EUR počev od 07.09.2015. godine do isplate;
po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope
zatezne kamate za period do 31.12.2007.god. (NN 72/02), za period od
01.01.2008.god. do 31.07.2015.god. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja
je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj
za pet postotnih poena od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se
određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita
odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima
izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna
poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište
uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve
posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog
dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Nalaže se tuženiku da tužitelju, isplati iznos od 891,84 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 01.10.2015.god. pa do 31.12.2022.god. po stopi propisanoj čl.29. st.2. ZOO-a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 5.238,34 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 30.09.2015.god. do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana."

III Odbija se prvo postavljene eventualno kumulirane tužbene zahtjeve tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 7.763,65 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 01.10.2015.god. pa do 31.12.2022.god. po stopi propisanoj čl.29. st.2. ZOO-a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana."

IV Djelomično se prihvaća drugo postavljene eventualno kumulirane tužbene zahtjeve tužitelja koji glasi:

Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 401,44 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 16. prosinca 2025. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V U preostalom se dijelu odbija kao neosnovan drugo postavljene eventualno kumulirane tužbene zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata na dosuđeni iznos od 401,44 eur za razdoblje od 1. listopada 2015. do 16. prosinca 2025.

VI Svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Dana 25. svibnja 2023. zaprimljena je tužba tužitelja u kojoj navodi da je 09. srpnja 2003. sa tuženikom kao kreditorom sklopio Ugovor o kreditu broj: 174/2003, kojim ugovorom je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 77.210,73 CHF. Dana 31. svibnja 2007. tužitelj i tuženik sklopili su aneks kojim se mijenja investicijski fond. Dana 08.02.2016. tužitelj i tuženik zaključili su Aneks uz Ugovor o kreditu broj 174/2003 kojim je utvrđena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR-o.

1.1. Temeljem ugovora o kreditu banka je odobrila tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 77.210,73 CHF-a prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita. Ugovorom je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatih po srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja. U vrijeme zaključenja ugovora, prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, tuženik je propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i informiranosti, kao i o mogućim posljedicama uslijed promjene tečaja valute za koju je ugovor o kreditu vezan, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Ugovorne odredbe o CHF valutnoj klauzuli u suprotnosti su s kogentnim odredbama čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (čl.87.). Od početka otplate kredita pa nadalje tečaj švicarskog franka stalno se mijenjao i to na način da se povećavao, što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta tužitelja. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018.god., pravomoćno je utvrđeno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača, pa su takve odredbe ugovora ništetne. Dakle, navedenom odlukom pravomoćno je utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, obzirom banke nisu informirale potrošače o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka. Navedena odluka potvrđena je i od strane Vrhovnog suda broj Rev-2221/2018. Tuženik se, kao financijska institucija, koja bi trebala uvažavati interese potrošača, nije ponio kao savjestan gospodarstvenik, nego je svojim postupanjem povrijedio načelo savjesnosti i poštenja s dužnom primjenom profesionalne pažnje, načelo jednake vrijednosti činidba sa zabranom zloupotrebe prava, te načelo zabrane prouzročenja štete drugoj strani, koja su temeljna načela obveznog prava. Tužitelj u vrijeme kada je ugovarao predmetni kredit nije bio upoznat o valutnom riziku koji za njega predstavlja konkretna ugovorena valutna klauzula CHF.

Ono o čemu je tuženik trebao informirati tužitelja jesu specifični rizici i karakteristike upravo valutne klauzule CHF, te koje su moguće posljedice tijekom otplate koje mogu uzrokovati znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu tužitelja. Tužitelj nije bio upozoren niti na jedan od bitnih rizika koje sa sobom nosi ugovaranje kredita s valutnom klauzulom CHF. Tužitelj nije bio upozoren da valutna klauzula u CHF nije isto što i valutna klauzula u EUR, te da je daleko rizičnije ugovoriti takvu valutnu klauzulu nego valutnu klauzulu EURO. Naime, Hrvatska narodna banka štiti tečaj kune u odnosu na tečaj eura, ali ne štiti tečaj kune u odnosu na niti jednu drugu valutu, pa tako niti u odnosu na CHF. HNB kupovinom odnosno prodajom EURA regulira tečaj eura u odnosu na kunu i time kunu drži stabilnom. S druge strane tečaj CHF-a u odnosu na kunu je potpuno slobodan, te može rasti i padati neovisno o utjecaju HNB-a. Dakle, rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo je veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EURO. Poseban rizik kod kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima je u tome što ta valuta predstavlja tzv. « valutu utočišta » a to dalje znači da je ta valuta sigurna samo za ulagače (banke) jer nema rizika smanjenja njegove vrijednosti, a s druge strane postoji mogućnost povećanja vrijednosti. Dakle, u slučaju krize (a koja se notorno dogodila unazad 10 godina) vrijednost švicarskog franka povećati će se znatno više nego vrijednost drugih valuta upravo zbog toga što će biti velika potražnja za tom valutom. No sam potrošač to ne zna, niti to može znati. Obzirom tužitelj nije bio upozoren na specifične rizike predmetne valute, isti u trenutku sklapanja ugovora nije niti mogao raspolagati s dovoljno informacija koje se odnose na valutnu klauzulu švicarskog franka, i zbog toga što nije raspolagao svim potrebnim informacijama nije niti mogao procijeniti kakve ekonomske posljedice za njega može prouzročiti takva odredba. Obzirom se predmetnim ugovorom o kreditu glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, a tužitelj kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bio informiran o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužitelj predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde ništetnim odredbe ugovora o kreditu kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za tečaj valute švicarskog franka.

1.2. Činjenica da je u konkretnoj pravnoj situaciji sklopljen Aneks uz ugovor o kreditu kojim je provedena konverzija nije od utjecaja na pravo tužitelja da potražuje preplatu po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora. Tužitelj ukazuje na odredbu čl. 41. st.1. Zakona o zaštiti potrošača kojim je propisano da se potrošač ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju ovog Zakona ili na temelju drugih zakona koji štite prava potrošača. Iz toga proizlazi da se potrošači ne mogu odreći svojih prava na utvrđenje ništetnosti temeljem nepošteno utvrđenih ugovornih odredbi jer je ništetnost propisana kao posljedica nepoštenih ugovornih odredbi prema čl. 55. ZP-a. Konverzijom kredita nije ostvarena potpuna restitucija tužitelja obzirom da je CHF valutna klauzula ništetna od samog početka (ex tunc), te ista u trenutku konverzije nije uopće postojala. Navedena činjenica nije se uzela u obzir prilikom konverzije kredita, odnosno u izračun konverzije banka je stavila svako povećanje tečaja CHF valute (a koja valuta je naknadno utvrđena nepoštenom i ništetnom), što svakako utječe na potpunu restituciju tužitelja. Također bitno za istaknuti je da je banka u konverziju stavila i sve promjene kamatnih stopa što znači da banka tada nije poštivala primjenu pravomoćne odluka Trgovačkog suda iz kolektivnog postupka posl.br. PŽ-7129/13. Stoga, zbog nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora pa do sklapanja Aneksa

uz ugovor o kreditu dolazi do preplate po predmetnom kreditu, kao i do razlike između glavnica na dan konverzije. Navedeno pravo tužitelj crpi temeljem Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima, i tužitelj se tog prava nije odrekao sklapanjem Aneksa. Sukladno odredbi čl.323. Zakona o obveznim odnosima ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Prema mišljenju tužitelja u konkretnom slučaju radi utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba se primijeniti početni srednji tečaj švicarskog franka, obzirom je jedino navedeni parametar tužitelju bio poznat prilikom sklapanja ugovora. Obzirom je ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita, te mjesečni anuiteti vežu za valutu švicarskog franka, tužitelj pretpostavlja da je predmetni kredit preplatio za određeni novčani iznos. Na svaki pojedino utvrđeni iznos dugovanja tužitelju pripada i zatezna kamata tekuća od dospijeca svakog pojedinog iznosa do konačne isplate. Obzirom se radi o složenom kamatnom računu o čemu tužitelj nema niti može imati stručna znanja, isti zadržava pravo da po primitku izračuna od strane tuženika ili financijskog vještačenja uredi tužbeni zahtjev u pogledu konačne visine, svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa, dospijeca pojedinačnih mjesečnih iznosa te tijekom zakonskih zateznih kamata. Sklapanjem Aneksa broj 1. ugovoru o kreditu tužitelj nije u cijelosti obeštećen stoga i kod konverzije dolazi do razlike u glavnici te nastaje manjak. Obzirom da navedena razlika u glavnici nije uzeta u obzir kod sklapanja aneksa, a kako bi tužitelj zbog ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu ostvario pravo na potpunu restituciju, tužitelj od tuženika potražuje i razliku između glavnica u određenom novčanom iznosu te povrat manjka, na koji iznos teče zatezna kamata od 01.10.2015. Obzirom je zbog nepoštenog ugovaranja ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita, te mjesečni anuiteti vežu za valutu švicarskog franka, tužitelj smatra da je predmetni kredit znatno preplatio za određeni novčani iznos, no kako mu tužena banka nije dostavila dokumentaciju potrebnu za izradu izračuna, tužitelj u ovom trenutku ne može postaviti točno određenu visinu tužbenog zahtjeva. Nadalje, na svaki pojedino utvrđeni iznos dugovanja tužitelju pripada i zatezna kamata tekuća od dospijeca svakog pojedinog iznosa do konačne isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je tužba nedopustiva obzirom ne sadrži određen zahtjev u pogledu glavne stvari sukladno Zakonu o parničnom postupku. Izričito osporava osnovu, ali i visinu tužbenog zahtjeva koju tužitelj namjerava naknadno specificirati. Naime, svi traženi podaci iznova su dostavljeni tužitelju i prilikom konverzije kredita sukladno članku 19.e Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15, u daljnjem tekstu: „ZID ZPK“). Stoga jasno proizlazi kako nisu ispunjeni zakonom propisani uvjeti za postavljanje tužbenog zahtjeva prema članku 186.b stavku 3. Zakona o parničnom postupku. Tuženik predlaže sudu odbaciti tužbu kao nedopuštenu.

2.1. Tuženik ističe kako na strani tužitelja ne postoji pravni interes za podnošenje kondemnatorne tužbe iz razloga što je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti već ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku, a to predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za vođenje ove parnice. U prvom redu, tuženik osporava da bi navedene odredbe Osnovnog ugovora bile ništetne (o tome ne postoji niti jedan dokaz u spisu, o čemu će biti više riječi u nastavku). Međutim, bez obzira na navedeno odnosno bez potrebe raspravljanja i odlučivanja o tome jesu li ili nisu ništetne navedene odredbe Osnovnog ugovora, tuženik ističe kako je pitanje vraćanja iznosa koje traži tužitelj konačno i sporazumno riješeno temeljem Aneksa sklopljenim

između stranaka ovog spora sukladno ZID ZPK. Naime, temeljem provedbe konverzije tužitelj je već oštećen za iznose koje potražuje tužbom. Navedeni iznos odgovara upravo iznosu preplate utvrđenom u članku 2. Aneksa. Tužitelju su plaćene odnosno priznate preplaćene svote u navedenom iznosu na način da su iskorištene za podmirenje obroka prema novom otplatnom planu. Dakle, tužitelj je namiren sa svojim potraživanjem slijedom čega je u potpunosti jasno kako tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka.

2.2. Podredno, tuženik ističe prigovor zastare utuženih tražbina, sve pozivom na odredbu čl. 226. stavku 2. u vezi sa stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima kojom je propisano da tražbine povremenih davanja za anuitete kojima se u jednakim unaprijed određenim povremenim iznosima otplaćuju glavnica i kamate (kao što je to bio slučaj kod anuiteta koje je tužitelj otplaćivao prema Osnovnom ugovoru) zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Upravo temeljem ove zakonske odredbe u trenutku podnošenja tužbe već je nastupila zastara svih navodnih tražbina tužitelja obzirom da je proteklo više od 3 godine od dospelosti svih anuiteta po Osnovnom ugovoru. Ukoliko, pak, tužitelj smatra da mu pripada pravo zahtijevati od tuženika plaćanje utuženih iznosa temeljem instituta stjecanja bez osnove, tuženik ističe kako je i u tom slučaju prigovor zastare u potpunosti osnovan.

2.3. Tuženik izričito osporava tvrdnje iz tužbe da bi odredbe Osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli uopće bile nišetne. Tuženik ističe kako su predmetne odredbe valjane, slijedom čega tužitelj nema i ne može imati nikakve tražbine prema tuženiku po ovoj osnovi. U prvom redu, tuženik naglašava kako tužitelj ničime nije dokazao da bi sporne odredbe Odredbe osnovnog ugovora bile nišetne te neosnovano smatra kako nišetnost predmetnih odredaba proizlazi iz presuda donesenih u sporu za zaštitu kolektivnih interesa i prava povodom tužbe udruge Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača (u daljnjem tekstu: „Kolektivni spor“), i to Presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od dana 04.07.2013. kojom je utvrđeno da je nišetna i nepoštena ugovorena valutna klauzula u ugovorima o potrošačkom kreditiranju uz koju je vezana glavnica CHF i Presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 od dana 14.06.2018. kojom je pravomoćno potvrđena naprijed navedena prvostupanjska presuda u dijelu koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule kojom je vrijednost obveze u kunama vezana uz CHF. Nadalje, navodi kako obzirom da sporne odredbe na čijoj nišetnosti tužitelj temelji svoju tužbu više ne postoje, tužitelj nema pravni interes tražiti od suda utvrđenje nišetnosti tih odredaba koje više ne proizvode nikakve pravne učinke i temeljem kojih ne postoji obveznopравни odnos između stranaka. Obzirom na smisao, cilj, svrhu, narav i pravne učinke konverzije prema ZID ZPK ima se smatrati ne samo kako sporne odredbe Osnovnog ugovora više ne postoje nego i da nikada nisu postojale.

2.4. Valutna klauzula sadržana je u članku 2. i 4. Osnovnog ugovora i ista nije nišetna, iz razloga što je ugovaranje valutne klauzule je izričito dozvoljeno temeljem zakona (čl. 22. ZOO-a); što valutnu klauzulu nije dozvoljeno podvrgnuti testu poštenosti iz članka 84. ZZP'03 i iz razloga što valutna klauzula ne predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu u smislu članka 81. ZZP'03. Valutna klauzula je uočljiva, jasna i razumljiva. Osim navedenog, ugovor je sastavljen u obliku solemnizirane privatne isprave, što znači da je tužitelj od strane samog javnog bilježnika bio upoznat sa svim detaljima ovog pravnog posla i pravnim posljedicama koje iz istog proizlaze. Nadalje, zaposlenik tuženika je prilikom sklapanja Osnovnog ugovora detaljno upoznao tužitelja s ovim

kreditnim proizvodom, istom objasnio što zapravo znači valutna klauzula odnosno koji je njezin cilj i svrha, kao i ekonomske posljedice eventualnog porasta vrijednosti CHF na njegove kreditne obveze odnosno rizike koji mogu proizaći iz činjenice ugovaranja kredita u CHF. Ne samo da je tuženik putem svog kreditnog referenta unaprijed odnosno prije sklapanja Osnovnog ugovora detaljno upoznao tužitelja s potencijalnim rizicima promjene tečaja već je u odnosu na potencijalne korisnike kredita općenito provodio i sustavno informiranje i educiranje istih o rizicima valutne klauzule vezane uz CHF. Međutim, opća razina svijesti potrošača-potencijalnih korisnika kredita o rizicima koje nose krediti vezani uz valutnu klauzulu i s promjenjivom kamatnom stopom nije podizana samo temeljem aktivnosti tuženika već su i Hrvatska narodna banka (HNB) te guverneri HNB u pisanim materijalima i učestalim javnim istupima aktivno radili na educiranju šire javnosti o svim aspektima i učincima sklapanja takovih kredita. Podredno gore navedenim argumentima, tuženik naglašava kako odredbe Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu nisu nepoštene u skladu s čl. 81. ZZP'03 obzirom mora biti riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno raspravljalo, mora biti riječ o odredbi koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i da je postupanje trgovca bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tuženik ističe kako u ovom konkretnom slučaju nije ispunjen niti jedan od naprijed navedenih uvjeta. Naime, o valutnoj klauzuli se između stranaka pojedinačno pregovaralo te je tužitelj imao pravo izbora između više kreditnih proizvoda tuženika, a u konačnici se sam odlučio na kredit vezan uz valutu CHF. Isto tako valutna klauzula ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača obzirom ugovaranje valutne klauzule ima svrhu upravo zaštititi jednakost uzajamnih činidaba. Naime, ovisno o tečaju HRK/CHF nekad će za ispunjenje mjesečnih obveza biti potrebno platiti više, a nekada manje kuna imajući pritom u vidu činjenicu kako temeljem Osnovnog ugovora tužitelju nisu odobrene kune već kunska protuvrijednost ugovorenog iznosa CHF. Tuženik nije postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja, pa nije ispunjena niti ova treća pretpostavka za utvrđenje nepoštenosti ugovornih odredaba. Svi iznosi za koje tužitelj tvrdi da su „preplaćeni“ temeljem ugovornih odredaba Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu nastali su kao posljedica oscilacija u kretanju tečaja HRK u odnosu na CHF odnosno kao posljedica okolnosti na koje sam tuženik nema nikakvog utjecaja i koje nije mogao nikako predvidjeti. Predlaže da sud odbaci odnosno odbije tužbeni zahtjev tužitelja i postavlja zahtjev za naknadom troškova postupka.

3. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužitelj je podneskom od 15. prosinca 2025. preinačio tužbeni zahtjev za isplatom na način da od tuženika potražuje s osnova preplate tečaja isplatu iznosa od 1.232,03 EUR sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedinačni mjesečni iznos od dana plaćanja do isplate, s osnova razlike glavnice isplatu iznosa od 891,84 EUR, manjak u iznosu od 5.238,34 EUR, odnosno ukupan iznos od 7.362,21 EUR, uvećano za zakonske zatezne kamate. Ukoliko sud ne bi prihvatio gore navedenu varijantu obračuna vještaka to tužitelj potražuje u svom prvom eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu iznos od 7.362,21 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate. Ukoliko sud ne bi prihvatio niti gore navedenu varijantu to tužitelj potražuje u svom drugom eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu iznos od 401,44 EUR na ime zakonske zatezne kamate tekuće od dana nakon svakog preplaćenog iznosa redovne kamate do 30.09.2015. uvećano za kamate koje teku od 1. listopada 2015. do isplate. Tuženik se usprotivio preinaci tužbe. Sud je raspravnim rješenjem od 26. ožujka 2026. dopustio raspravljanje po preinačenom tužbenom zahtjevu smatrajući to svrsishodnim za

konačno rješenje odnosa među strankama (čl. 190. st. 1. i 3. Zakona o parničnom postupku - "Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZPP).

4. U tijeku postupka pročitani su Ugovor o kreditu, Anex ugovora o kreditu, otplatni plan, nalaz i mišljenje vještaka Centar za financijska vještačenja d.o.o., ostala dokumentacija u spisu te je saslušan tužitelj kao parnična stranka.

5. Tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi je osnovan. Zahtjev za isplatu postavljen u tužbenom zahtjevu nije osnovan, nije osnovan ni zahtjev za isplatu postavljen u prvom eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu, dok je djelomično osnovan drugi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za isplatu.

6. Predmet ovog spora je ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli CHF u Ugovoru o kreditu od dana 9. srpnja 2003. te isplata iznosa preplaćenih s osnova ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, iznosa razlike u glavnici, manjka utvrđenog konverzijom, sve zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

6.1. Svoj zahtjev tužitelj temelji na pravnim shvaćanjima izraženim u pravomoćnim odlukama donesenim povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, neovisno o tome što je među strankama sklopljen Anex Ugovoru o kreditu u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15, dalje: ZID ZPK/15).

6.2. Sporni su osnovanost i visina tužbenog zahtjeva, status potrošača i prigovor zastare. Pritom je odlučno za predmet spora može li se tužitelj osnovano pozivati na pravomoćne odluke donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača kao i na ništetnost dijela odredbi Ugovora o kreditu vezano za primjenu valutne klauzule nakon što je sklopio Anex osnovnom Ugovoru u skladu sa ZID ZPK/15, a posljedično tome ima li pravo na povrat s osnove preplaćene valutne klauzule vezane uz švicarski franak.

7. Nije sporno da je 9. srpnja 2003. između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita sklopljen Ugovor o kreditu, s ugovorenim iznosom kredita od 77.210,73 CHF po srednjem tečaju banke važećem na dan korištenja kredita, s rokom otplate do 31. srpnja 2023., da se tečaj CHF tijekom ugovornog razdoblja mijenjao, da su stranke 1. travnja 2016. sklopile Aneks uz ugovor o kreditu u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15, dalje: ZID ZPK/2015).

8. Činjenični navodi na kojima tužitelj temelji ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli temelje se na pravnim shvaćanjima izraženim u pravomoćnim odlukama donesenim povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Međutim, predmetni Ugovor o kreditu nije sklopljen u razdoblju obuhvaćenom odlukama sudova u postupku kolektivne zaštite potrošača, pa stoga, nema mjesta pozivanju tužitelja na utvrđenja iz odluka Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018.

9. U dokaznom postupku sud je saslušao tužitelja koji je u svom iskazu naveo da je po zanimanju strojarski tehničar. Kredit je uzeo za kupnju stana. Predmetni stan je

prodao prije par godina. U navedenom stanu nije obavljao nikakvu gospodarsku djelatnost. Kredit je uzeo u valuti chf jer su uvjeti bili puno povoljniji, povoljnija kamatna stopa, mjesečna rata. Banka je za njih - djelatnike ponudila poseban model gdje se nije isplaćivala rata kredita otplatom glavnice nego uplatom u fond. Ono što je bio problem je što se uplata u taj fond vršila u kunskoj protuvrijednosti u valuti kune ali je bila vezana za valutu euro. S tom činjenicom nije bio upoznat. Rast tečaja chf doveo je do toga da je njemu mjesečna rata s jedne petine narasla na jednu polovinu plaće. Tada su u banci raspravljali što bi se dogodilo da je situacija bila obrnuta. Banka njega kao djelatnika nije informirala o riziku sklapanja ugovora o valuti chf. Od plasiranja kredita u valuti chf banka je imala dvojaku korist. Bankarska marža je ista u valuti chf ili euro, međutim kod plasiranja kredita u valuti chf banka nije morala odvajati u rezerve u iznosu u kojem bi trebala da je kredit u euru, nego manje i na taj način je mogla plasirati dva kredita u valuti chf i tako dodatno zaraditi. Kao što je rekao riječ je o posebnom modelu kredita za djelatnike i tu nije bilo utjecaja na odredbe ugovora o kreditu. Dodatak ugovoru je sklopio jer nije više mogao otplaćivati ratu kredita dalje. Kredit je on otplaćivao. Ugovor je sastavila pravnica u Zagrebu i on ga je samo dobio na potpis unaprijed formuliranog. Za realizaciju konverzije iz tog fonda kojeg je uplaćivao je uzet iznos od oko 5.500,00 eura. Nikakve povlaštene informacije on kao djelatnik banke nije imao. Niti o rizicima, niti da će chf tako naglo skočiti. Nije postojala opcija da uzmem kredit u valuti chf sa povoljnijom kamatnom stopom u odnosu na klijente bez uplata u fond. Mogli su birati između dva fonda. Podnio je zahtjev za promjenu investicijskog fonda i banka je tom zahtjevu udovoljila. Problem je što je novac u fondu bio vezan uz valutu euro i kada je došlo do porasta valute chf to se nije desilo sa njegovim novcem u fondu i zato je on tu gdje je. Predmetni stan koristio se isključivo za stanovanje.

9.1. Sud u cijelosti prihvaća iskaz tužitelja kao objektivan, te iz istoga utvrđuje da je bila riječ o potrošačkom Ugovoru čija je namjena bila kupnja stana, tuženik je tužitelju i ponudio sklapanje Anexa i sklopio Anex Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju i njegovim izmjenama i dopunama, dok nije utvrđeno da je on u predugovornoj fazi dobio objašnjenja o djelovanju i mogućim posljedicama ugovaranja valutne klauzule, pa je sud zaključio da komunikacija tužitelja s tuženikom u predugovornoj fazi nije imala značaj pojedinačnog pregovaranja niti je tužitelj upozoren na rizike sklapanja Ugovora u valuti CHF.

9.2. S druge strane, tuženik (na kojemu je teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača) nije dokazao, kako se u postupku pozivao da je tužitelj kao djelatnik banke raspolagao posebnim znanjem, obzirom je iz iskaza tužitelja utvrđeno da je po zanimanju strojarski tehničar, a tuženik nije dostavio dokaz na okolnosti posebne ekonomske edukacije. Isto tako nije utvrđeno da je tužitelju kao potrošaču u predugovornoj fazi tuženik predočio informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takvog ugovaranja. Nije dokazao ni da je tužitelj kao potrošač faktički mogao utjecati na sadržaj odredbi ugovora koje je definirao trgovac na način da je pokazao spremnost promijeniti sadržaj odredbe, odnosno da je prije sklapanja ugovora o kreditu bio ispunjen uvjet prethodnog pregovaranja. Predmetni ugovor o kreditu je unaprijed formulirani ugovor sačinjen od strane tuženika za djelatnike tuženika, na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati (drukčije nije dokazano). Također, valja dodati da odredbe o valutnoj klauzuli sadržane u spornom Ugovoru o kreditu sklopljenom između tužitelja i tuženika sadržajno su identične odredbama standardnih

ugovora o potrošačkom kreditu tuženika koji su predloženi i razmatrani u postupku kolektivne zaštite.

10. Odredbom čl. 3. Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91 i dr.) propisano je da su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je čl. 4. ZOO-a propisano da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

10.1. Odredbom čl. 103. st.1. ZOO-a određeno je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništav (ništetan).

11. Prema stajalištu ovoga suda odredbe čl. 2. i 3. Ugovora o kreditu u dijelu kojem je ugovorena valutna klauzula je suprotna načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu i načelu savjesnosti i poštenja i stavlja tužitelja kako korisnika u neravnopravan položaj, obzirom na utvrđenu činjenicu da tužitelj s tuženikom nije imao mogućnosti pregovarati, da mu nisu pojašnjeni rizici sklapanja ugovora u valuti CHF, da je riječ o ugovoru kojega je unaprijed formulirao tuženik. Nadalje, ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, su jasne i uočljive, ali nisu razumljive, jer tužitelju nisu objašnjeni razlozi niti kriteriji na temelju kojih bi on, kao slabija i ranjivija strana, mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tih odredaba za njega proizlaze, nije dokazano da ima posebna ekonomska znanja, dok je bankama bila poznata priroda i specifičnost valute švicarski franak, njeno kretanje u budućnosti, kao i to da je uz tu valutu vezan poseban rizik, a koji rizik u cijelosti preuzima potrošač. Takve ugovorne odredbe su, stoga, uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Slijedom navedenoga, osnovan je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti te je odlučeno kao u točki I izreke presude.

12. Prema čl. 323. st. 1. ZOO/05 u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Tužitelj bi stoga imao pravo na restituciju iznosa isplaćenih na temelju ništetnih odredaba Ugovora o kreditu, prema pravilima ZOO/05 o stjecanju bez osnove, zajedno sa zateznim kamatama od dana plaćanja, odnosno stjecanja od strane tuženika kao nepoštenog stjecatelja (čl. 1111. ZOO/05 kao opće pravilo i čl. 1115. ZOO/05 kao pravilo o opsegu vraćanja). Pritom bi prilikom odlučivanja o visini restitucije u utuženom razdoblju do konverzije valjalo uzeti u obzir početni tečaj, kao jedini valjano određen, a time i pošten parametar.

13. Međutim, s obzirom na okolnost da je među strankama sklopljen Aneks Ugovora o kreditu sukladno odredbama ZID ZPK/15, za odluku o kondemnatornom zahtjevu odlučno je kakve pravne učinke provedena konverzija proizvodi na restitucijska prava tužitelja.

13.1. Naime, konverzija kredita izvršena je na temelju ZID ZPK/15 kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora te eventualno do tada sklopljenih dodataka, i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te je između ugovornih strana postignut sporazum o konverziji iz čl. 19.b i 19.c ZID ZPK/15 na način kako je to propisano tim zakonom. Svrha tog zakona bila je da se položaj korisnika kredita u valuti švicarski franak kao potrošača izjednači s

položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u eurima. Pritom sud smatra potrebnim ukazati da je ZID ZPK/15 prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske. Naime, Ustavni sud Republike Hrvatske je u postupku ocjenjivanja suglasnosti s Ustavom Republike Hrvatske ZID ZPK/15 (U-I/3685/2015) odlukom od 4. travnja 2017. spomenuti Zakon ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti Zakona s Ustavom, ocjenjujući da ZID ZPK/15 u opisanim okolnostima zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Dakle, imajući u vidu da je predmetni Aneks Ugovora o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i VSRH u odluci Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.).

13.2. O restitucijskim pravima potrošača koji su izvršili konverziju u skladu s odredbama ZID ZPK/15, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci proširenog vijeća broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. zauzeo pravno shvaćanje prema kojem potrošač koji je na temelju ZID ZPK/15 konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz osnovnog ugovora o kreditu, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu, bez oduzimanja preplate utvrđene u konverziji.

13.3. Sklapanjem Aneksa Ugovora o kreditu na temelju odredaba ZID ZPK/15, kojim su stranke iznova, s učinkom od dana sklapanja osnovnog ugovora, uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, prestala je obveza tuženika na povrat iznosa preplaćenih po osnovi povećanja kamatne stope i tečaja valute CHF (čl. 160. ZOO/05), koja bi inače proizlazila iz opće odredbe obveznog prava iz čl. 1111. st. 1. ZOO/05. Stoga više plaćeni iznosi nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa, odnosno ZID ZPK/15, derogira opće odredbe ZOO/05 o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se iznosi plaćeni na temelju nepoštenih ugovornih odredaba o jednostranoj izmjeni ugovorne kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF ne vraćaju potrošaču, već su iskorišteni u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza uređenih valjanim Aneksom Ugovoru o kreditu, na način propisan ZID ZPK/15.

13.4. Učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav bi postojao da nije bilo nepoštene ugovorne odredbe, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način sklapanjem Aneksa Ugovora o kreditu prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i

zaštite legitimnih očekivanja stranaka u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15.

13.5. Slijedom navedenog, potrošač nema pravo na isplatu glavnice preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Međutim, potrošač ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita, odnosno do 30. rujna 2015., jer taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15. Te zatezne kamate pripadaju mu u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15.

14. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva tužitelja provedeno je financijsko vještačenje po stanom sudskom vještaku Centar za financijska vještačenja d.o.o.

14.1. Provedenim je vještačenjem, u skladu sa nalogom suda utvrđeno da je Ugovor o kreditu sklopljen dana 09.07.2003. te je isplaćen dana 14.07.2003. Prema čl. 3 Ugovora o kreditu, ugovorena je promjenjiva kamatna stopa, koja je određena na način da se uvećava tromjesečni LIBOR za CHF, za dodatak od 1,5% marže. Dospijeće prvog anuiteta (kamate) prema otplatnom planu bilo je 31.07.2003. Kamate se obračunavaju i plaćaju mjesečno te dospijevaju na naplatu svakog zadnjeg dana u mjesecu te se podmiruju u kunama obračunatim po srednjem tečaju Banke na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja (čl. 3. Ugovora o kreditu). Rok otplate kredita je 20 godina od dana stavljanja kredita u otplatu pri čemu je mjesečna obveza u visini kamate dok se glavnica kredita u cijelosti vraća na dan isteka roka otplate i podmiruje se po srednjem tečaju Banke za CHF na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja (čl. 3. Ugovora o kreditu). Dana 08.02.2016. sklopljen je Aneks uz Ugovor o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, utvrđen je iznos preostale glavnice za otplatu na dan 30.09.2015. u iznosu 49.845,53 EUR što primjenjivim tečajem kreditora na dan 30.09.2015. iznosi 380.761,63 kn (tečaj 7,638832 kn za 1 EUR). Sukladno Aneksu uz Ugovor o kreditu utvrđen je manjak tužitelja na dan 30.09.2015. u iznosu 5.238,34 EUR. U razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije kredita, tečaj CHF je oscilirao na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita. Posljedično na promjenu tečaja tužitelj je plaćao veći i manji iznos u odnosu na mjesečnu obvezu koja je vrijedila prilikom ugovaranja kredita. Vrijednosti koje su predstavljale iznos koji je prelazio inicijalnu visinu obveze primjenom tečaja po kojem je isplaćen kredit, iskazano u kunama, te kasnije u eurima, predstavljaju potraživanje korisnika kredita i iskazane su s pozitivnim predznakom dok su vrijednosti obveze i/ili tečaja koji su bili niži od uvjeta koji su vrijedili prilikom sklapanja ugovora i isplate kredita iskazani s negativnim predznakom. Prema raspoloživoj dokumentaciji proizlazi da je tuženik u skladu s čl. 19. c izvršio izračune na način da je uplate tužitelja, izvršenih po kreditu u CHF, a realiziranih u kn, preračunao na uplate kao da je kredit bio odobren u EUR, te je za izvršene uplate u kn od strane tužitelja izvršio preračun koristeći primjenjivi tečaj EUR na dan uplate. Tuženik je preračunom izvršio umanje iznosa glavnice CHF preračunate u kn na dan konverzije te sveo iznose glavnice sukladno simuliranom otplatnom planu za EUR po promjenjivom tečaju i promjenjivoj kamatnoj stopi za EUR kredit. Prilikom izračuna konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate koje je tužitelj izvršio u razdoblju od dana isplate kredita do dana konverzije te ih je preračunao na mogući anuitet pod pretpostavkom da je tužitelju bio odobren kredit u EUR te je iskazao Aneksom uz Ugovor o kreditu manjak tužitelja na dan 30.09.2015. u iznosu 40.014,80 HRK. Izračun efekata konverzije iskazuje da je tuženik konverzijom

glavnicu na dan 30.09.2015. za kredit u CHF obračunao u iznosu 539.795,27 kn. Nadalje, tuženik je izračunom konverzije izvršio umanjeње dijela obračunatog iznosa glavnice te je konverzijom ista utvrđena u iznosu 49.845,53 EUR što je preračunato na dan 30.09.2015. iznosilo 380.761,63 kn. Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogao mijenjati tečaj u odnosu na početni tečaj preostala nedospjela glavnica tužitelja prema stvarnom otplatnom planu na dan izračuna konverzije bi iznosila 374.042,05 kn. Slijedom navedenog razlika u glavnici na dan 30.09.2015. primjenom stvarnog otplatnog plana i tečaja na dan isplate kredita u odnosu na glavnicu iskazanu provedenom konverzijom iznosi 891,84 EUR. U nastavku se temeljem izračuna prikazanih u Tabeli 1, daje izračun zateznih kamata po svakom ukupno preplaćenom mjesečnom iznosu zbog rasta tečaja po mjesecima i ukupno. Zatezne kamate, na preplaćene mjesečne iznose zbog porasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate za razdoblje do dana izračuna konverzije dana 30.09.2015. iznose 401,44 EUR.

14.2. Zaključno vještak navodi da pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana izračuna konverzije kredita nije mogao mijenjati tečaj ukupan iznos preplate iznosi 1.232,03 EUR, dok ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita ukupno iznosi 383,36 EUR. Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogao mijenjati tečaj u odnosu na početni tečaj preostala nedospjela glavnica tužitelja prema stvarnom otplatnom planu na dan izračuna konverzije bi bila manja za 891,84 EUR. Prilikom obračuna konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju čl.19. c. Aneksom uz Ugovor kojim je provedena konverzija utvrđen je manjak tužitelja na dan 30.09.2015. u iznosu 40.014,80 kn. Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu porasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana 30.09.2015.g. ukupno iznose 401,44 EUR.

14.3. Tužitelj na nalaz i mišljenje vještaka nije imao primjedbi. Tuženik je prigovorio nalazu i mišljenju, međutim iz sadržaja tuženikovih primjedbi ne proizlazi da prigovora matematičkom obračunu vještaka, već osporava zadatak povjeren vještaku, obzirom da je između stranaka sklopljen Anex Ugovora o kreditu.

14.4. Sud je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, smatrajući ga stručnim, objektivnim, izrađenim na temelju dokumentacije u spisu i u skladu sa zadatkom suda.

15. Slijedom navedenog, u skladu s pravnim shvaćanjem proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženim u odluci poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., sud je utvrdio da tužitelj nakon provedene konverzije nema pravo na isplatu glavnice iznosa preplaćenih na temelju nepoštenih i ništetnih odredaba osnovnog Ugovora o valutnoj klauzuli u CHF.

15.1. Svi iznosi koje je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije uzeti su u obzir pri utvrđivanju njezinih obveza prema kreditu s valutnom klauzulom u eurima. Stoga iznos od 1.232,03 eura po osnovi pozitivnih tečajnih razlika nije bez pravne osnove ostao u imovini tuženika, pa tužitelj nema pravo na njegovu isplatu.

15.2. Tužitelju ne pripada ni iznos od 891,84 eura po osnovi razlike u glavnici. Taj iznos predstavlja razliku između preostale glavnice utvrđene pri konverziji i preostale glavnice kredita u CHF preračunate primjenom početnog tečaja. Međutim, takav izračun ne uzima u obzir pravne učinke konverzije kojom je kredit s učinkom od njegova sklapanja pretvoren u odgovarajući kredit s valutnom klauzulom u eurima. Tužitelj je sklapanjem Aneksa prihvatio novu glavniciu izraženu u eurima, a odredbe Aneksa nisu utvrđene ništetnima niti su na drugi način izgubile pravne učinke. Vještačenjem je, osim toga, utvrđeno da je konverzija pravilno provedena u skladu sa ZID ZPK/15.

15.3. Neosnovan je i zahtjev za isplatu iznosa od 5.238,34 eura na ime manjka utvrđenog pri konverziji. Ugovorne strane Aneksom su uredile visinu manjka i način njegova podmirenja, a navedeni je manjak rezultat zakonom propisanog obračuna kojim je tužitelj doveden u položaj korisnice odgovarajućeg kredita s valutnom klauzulom u eurima. Njegovo podmirenje ima pravnu osnovu u valjanom Aneksu pa nema osnove za povrat prema pravilima o stjecanju bez osnove.

15.4. Slijedom navedenog, odbijen je kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva za isplatu ukupnog iznosa od 7.362,21 eura, koji se sastoji od iznosa od 1.232,03 eura po osnovi preplate zbog valutne klauzule, iznosa od 891,84 eura po osnovi razlike u glavnici i iznosa od 5.238,34 eura po osnovi manjka utvrđenog pri konverziji, zajedno sa zatraženim zateznim kamatama.

15.5. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki II izreke presude.

16. Tužitelj prvo postavljenim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 7.362,21 eura (iznosa od 1.232,03 eura po osnovi preplate zbog valutne klauzule, iznosa od 891,84 eura po osnovi razlike u glavnici i iznosa od 5.238,34 eura po osnovi manjka utvrđenog pri konverziji), koji se sastoji od iznosa obuhvaćenih glavnim zahtjevom, s razlikom u tijeku zahtjeva za isplatom zakonske zatezne kamate. S obzirom na navedeno, zahtjev za isplatom ukupnog iznosa od 7.362,21 eura sa kamatom od 1. listopada 2015. do isplate odbijen je kao neosnovan iz ranije obrazloženih razloga u obrazloženju ove presude.

17. Drugo postavljenim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom tužitelj potražuje isplatu iznosa od 401,44 eur s osnova zateznih kamata obračunatih na utvrđenu preplatu na svaki pojedini iznos od plaćanja pa do 30. rujna 2015., koji zahtjev tužitelja je osnovan.

17.1. Naime, prihvaćajući stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske izražen u odluci posl.br. Rev-457/2025, tužiteljici na temelju čl. 1111. i 1115. ZOO/05 pripadaju zatezne kamate na pojedinačne pozitivne iznose preplate po osnovi valutne klauzule, obračunate od dana plaćanja svakog pojedinačnog iznosa do 30. rujna 2015., obzirom iste nisu obuhvaćene obračunom konverzije niti su uređene odredbama ZID ZPK/15, a koje prema nalazu i mišljenju vještaka iznose 401,44 eur, koji iznos je tužitelju dosuđen.

17.2. Iznos od 401,44 eura koji je dosuđen tužitelju predstavlja uglavničene zatezne kamate, te se u skladu s čl. 31. st. 2. ZOO/05, daljnje zatezne kamate mogu zahtijevati tek od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu (tzv. procesne kamate). Tužitelj je takav zahtjev za isplatu prvi put postavio podneskom od 15. prosinca 2026., pa mu daljnje zatezne kamate na iznos od 401,44 eura pripadaju od prvog idućeg dana

nakon toga (tako i Županijski sud u Varaždinu u odluci poslovni broj GŽ-243/2025 od 19. ožujka 2025). Zahtjev za zatezne kamate za ranije razdoblje nije osnovan te je u tom dijelu tužbeni zahtjev odbijen.

18. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, ukazuje se da se po pitanju zastare izričito izjasnio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svom pravnom shvaćanju o pitanju zastare restitucijskih zahtjeva, usvojenom na sjednici građanskog odjela 30. siječnja 2020. koje glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora“. Tužitelj je već tužbom zahtijevao isplatu preplaćenih iznosa po osnovi istih ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Naknadnim usklađivanjem visine zahtjeva s rezultatima vještačenja nije promijenjena činjenična ni pravna osnova potraživanja pa je zastara prekinuta podnošenjem tužbe. Stoga nije nastupila zastara potraživanja tužitelja.

19. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP, cijeneći uspjeh tužitelja i tuženika u odnosu na osnovanost osnove i visinu konačno postavljenog tužbenog zahtjeva u ovome postupku, pri čemu je uzeta u obzir činjenica da je tužitelj u ovom sporu zatražio pravnu zaštitu kao potrošač, a time kao slabija ugovorna stranka protiv tuženika (trgovca) kao jače stranke u njihovom međusobnom pravnom odnosu i to u pravnoj stvari gdje sudska praksa nije ustaljena.

U Puli, 9. listopada 2026.

S u d a c
Helena Božović Sladaković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovoga suda, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćnicima

Broj zapisa: **9-3088e-613f9**

Kontrolni broj: **01032-0eed0-468cc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.